

בש"פ 586/16 - מדינת ישראל נגד עבד אלחכים אבו עראר

בבית המשפט העליון

בש"פ 586/16

לפני: כבוד השופטת ד' ברק-ארז

העוררת: מדינת ישראל

נ ג ד

המשיב: עבד אלחכים אבו עראר

ערר על החלטותיו של בית המשפט המחוזי בבאר-שבע
מיום 5.1.2016 ומיום 21.1.2016 במ"ת
35034-10-15 שניתנו על-ידי כב' השופט נ' אבו טהה

תאריך הישיבה: י"ב בשבט התשע"ו (22.1.2016)

בשם העוררת: עו"ד קרן רוט

בשם המשיב: עו"ד נסאר מוסטפא

החלטה

1. בפני ערר על החלטותיו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע מיום 5.1.2016 ומיום 21.1.2016 לעצור את המשיב בפיקוח אלקטרוני (מ"ת 35034-10-15, השופט נ' אבו טהה).

כתב האישום והחלטותיו של בית המשפט המחוזי

2. ביום 19.10.2015 הוגש נגד המשיב כתב אישום לבית המשפט המחוזי שבו יוחסו לו העבירות הבאות: חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(2) לחוק העונשין והחזקת סכין שלא כדין לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין. כתב האישום נסב על אירוע שהתרחש ביום 26.9.2015 בטיילת של אילת. המשיב טייל במקום בחברת אחרים, כשהוא נושא עמו סכין. בעקבות קללה שהשמיע אחד האנשים שעמם טייל המשיב, העיר לו אדם אחר שטייל במקום (להלן: המתלונן 1), וכתוצאה מכך התעורר ויכוח בין הצדדים. המשיב שלף סכין וניסה לדקור באמצעותו אדם נוסף ששהה במקום יחד עם המתלונן 1 (להלן: המתלונן 2). כאשר המתלונן 1 ביקש להגן על המתלונן 2, דקר אותו המשיב מספר דקירות בפלג גופו העליון, ובכלל זה דקירה בעומק של 10 ס"מ באזור הבטן וחתך עמוק בצוואר. המתלונן 1 הובהל לבית החולים שם הורדם והונשם ואף עבר ניתוח.

3. המדינה הגישה בקשה למעצרו של המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו. ביום 29.10.2015 הסכים בא-כוחו של המשיב לקיומן של ראיות לכאורה, אם כי הצביע על חולשות מסוימות (לשיטתו) בחומר הראיות, וכן הסכים לקיומה של עילת מעצר. בהמשך לכך, בית המשפט המחוזי הורה על קבלת תסקיר של שירות המבחן בעניין מעצרו של המשיב.

4. ביום 25.11.2015 התקבל תסקיר שירות המבחן בעניינו של המשיב. התסקיר הצביע בין היתר, על עברו הפלילי של המשיב הכולל שלוש הרשעות בגין החזקת אגרופן, פריצה לבניין ושוד. כמו כן, שירות המבחן עמד על העובדה שהמשיב שוחרר ממאסר חודשים ספורים בלבד עובר לאירוע המתואר בכתב האישום; על היגררותו אחר חברה שולית; ועל כך שהוא נוטה להגיב באימפולסיביות ובתוקפנות במצבים של השפלה או פגיעה בכבודו ובכבוד משפחתו. שירות המבחן בחן גם את המפקחים המוצעים, ובסופו של דבר נמנע מלהמליץ על שחרורו של המשיב בשל מאפייניו. לבקשתו של בית המשפט המחוזי, ביום 30.12.2015 הגיש שירות המבחן תסקיר מעצר משלים שבו נבדקה האפשרות לשחרר את המשיב למעצר באמצעות איזוק אלקטרוני. שירות המבחן סבר כי מסוכנותו הגבוהה של המשיב אינה מאפשרת להסתפק במעצרו במתכונת האמורה, חרף ההתרשמות החיובית מן המפקחים המוצעים.

5. בהמשך לכך התקיימו בבית המשפט המחוזי דיונים נוספים, שבהם בית המשפט אף חקר חלק מן המפקחים המוצעים.

6. ביום 5.1.2016 הורה בית המשפט המחוזי על מעצרו של המשיב באיזוק אלקטרוני, תוך התייחסות להתרשמותו החיובית מן המפקחים המוצעים. החלטה זו הייתה כפופה לבדיקה נוספת מבחינת ישימותו של האיזוק האלקטרוני, ובסופו של דבר, בית המשפט המחוזי אישר אותה ביום 21.1.2016. עם זאת, בית המשפט המחוזי הורה על עיכוב הביצוע של החלטתו זו על מנת לאפשר למדינה לערוך עליה, כפי שאמנם עשתה.

7. ביום 22.1.2016 התקיים בפני הדיון בעררה של המדינה. בתום הדיון הוריתי על מעצרו של המשיב עד למתן החלטה אחרת, והודעתי כי אתן את החלטתי בערר עצמו בהמשך.

8. המדינה טוענת כי בנסיבותיו של המשיב אין מקום להסתפק במעצרו במתכונת של איזוק אלקטרוני, ויש להורות על מעצרו עד תום ההליכים בבית המעצר. את עמדתה זו תומכת המדינה בשלושה אדנים – המסוכנות המובהקת העולה מכתב האישום; עברו הפלילי של המשיב שכולל הרשעה בעבירות רלוונטיות המעידות על מסוכנותו; וכן עמדתו של שירות המבחן שלא המליץ על שחרורו של המשיב. על בסיס אלה עמדת המדינה היא כי לא ניתן לתת אמון במשיב.
9. בהתייחס לכתב האישום המדינה מצביעה על מאפייני המסוכנות העולים ממנו לכאורה – נשיאת סכין במקום הומה אדם; התפרצות אלימה לרקעו של סכסוך על דבר של מה בכך; החומרה הטמונה במעשים (דקירות בסכין בעלות פוטנציאל מסכן חיים); ואופייה האקראי של האלימות (שאינה קשורה להיכרות מוקדמת או לסכסוך קודם). בהתייחס לעברו הפלילי של המשיב המדינה טוענת כי הוא מעיד על הסיכון הגבוה הטמון בו, בין השאר בשים לב לנסיבותיה של עבירת השוד שבה הורשע (שליפת סכין כלפי נהג אוטובוס כדי ליטול ממנו סכום כסף פעוט לצורך תשלום על כרטיס נסיעה). המדינה מוסיפה ומציינת כי היא ממקדת את טענותיה בסיכון הטבוע במשיב עצמו, מבלי להטיל דופי במפקחים המוצעים. עם זאת, היא הצביעה על כך שאחד המפקחים המוצעים פיקח בעבר על המשיב ומן הדו"ח הנוגע לאיזוק האלקטרוני שהוטל עליו באותה עת עולות הפרות רבות. זאת, בניגוד לאמירתו של המפקח המוצע כי המשיב לא הפר את תנאי השחרור שנקבעו לו באותו מקרה.
10. המדינה מתבססת על הוראות החוק בכל הנוגע לאיזוק אלקטרוני וטוענת כי בנסיבות המקרה מעצר בפיקוח אלקטרוני לא ישיג את תכלית המעצר, על-פי אמות המידה הקבועות בסעיף 22ב(א)(2) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים). כמו כן, נטען כי ביחס לעבירות חמורות מן הסוג שבו מואשם המשיב נדרשים לפי סעיף 22ב(ב) לחוק זה "טעמים מיוחדים" התומכים במעצרו באמצעות איזוק אלקטרוני. טעמים מעין אלו, כך נטען, אינם מתקיימים בעניינו.
11. המשיב סבור כי אין מקום להתערבות בהחלטתו של בית המשפט המחוזי. בא-כוחו של המשיב מציין כי חרף ההסכמה באשר לקיומן של ראיות לכאורה, יש לייחס משקל לכך שקיימות מחלוקות הנוגעות לזיהוי של המשיב. כמו כן, הוא סבור כי קיים קושי בהסתמכות על דו"ח הנוגע להפרות במסגרת מעצר קודם בנסיבות שבהן דו"ח זה מוצג לאחר חלוף שנים, מבלי שקיימת אפשרות להתמודד עם האמור בו וכאשר בזמן הרלוונטי לא הוגשה על ידי המדינה בקשה לעיון חוזר בהחלטה על איזוק אלקטרוני.
12. בא-כוחו של המשיב מדגיש את התרשמותם של שירות המבחן ושל בית המשפט המחוזי מן המפקחים המוצעים, ואת העובדה שהמשיב אמור לשהות באזור המגורים של משפחתו המורחבת – הרחק מן המתלוננים.
13. בתשובתה חזרה והדגישה באת-כוח המדינה את המסוכנות הגבוהה הטמונה במשיב עצמו. בשולי הדברים היא הוסיפה כי המדינה מסתמכת על הפרות קודמות מן התקופה שבה היה המשיב תחת פיקוח אלקטרוני, רק בהתייחס לאירועים שבהם ההתראה נבדקה בזמן אמת על-ידי סייר והמשיב לא נמצא במקום.

14. לאחר ששקלתי את הדברים עמדתי היא שדין הערר להתקבל.

15. אני סבורה שהמדינה צודקת כי הסיכון הטמון במשיב עומד על הדרגה הגבוהה ביותר. המעשים המיוחסים למשיב ועברו הפלילי מלמדים על היותו בעל דפוסי התנהגות מסוכנים ובלתי צפויים, המעוררים חשש ממשי מפני התפרצות אלימה מצדו ב"להט הרגע" וללא סיבה ממשית. מאפיינים אלה בהתנהגותו של המשיב, פגיעתו בקורבן מזדמן והעובדה שהוא לא מפנים דפוסי התנהגות נורמטיביים מחייבים, להערכתו, את הימצאותו במעצר עד תום ההליכים (ראו והשוו: בש"פ 29/14 אבטה נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (9.1.2014)). למרבית הצער, האפשרות לאיונה של המסוכנות אינה תלויה רק במפקחים המוצעים, שאין עוררין על התרשמותו של בית המשפט המחוזי מהם, אלא קודם כול במשיב עצמו, אשר לכאורה אף ביצע את העבירה שעה שתלוי ועומד מעל ראשו מאסר מותנה.

16. יתרה מכך, כטענת המדינה – וזהו נימוק בעל משקל רב, שלא לומר מכריע – לא התרשמתי כי קיים בעניינינו טעם מיוחד המצדיק סטייה מהוראות סעיף 22ב(ב) להוראות חוק המעצרים.

17. בנסיבות העניין, אינני נדרשת לבחון את הטענות שנסבו על הפרות של הפיקוח האלקטרוני שהוטל על המשיב בעבר. על כן, אני מבקשת להותיר בצריך עיון את השאלות הנוגעות למגבלות החלות על יכולתו המעשית של הנאשם להתמודד עם טענות שעניינן הפרות קודמות של תנאי פיקוח על רקע חלוף הזמן.

18. סוף דבר: הערר מתקבל. בהתאמה, אני מורה על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים נגדו.

ניתנה היום, י"ד בשבט התשע"ו (24.1.2016).

ש ו פ ט ת